

KÓKAI JÁNOS
Én te ők...

*Megnyitottuk a sört
csak hadd folyjon bele eszmecsserénkbe
habozás nélkül habozzon körül minket
ízleljük ezt a puha felhőt
prüszköljünk tőle akár a lovak
idézzünk Hrabalt Bondy Egont
vessünk össze kitaláltat és kitalálót
(vagy kitalálót)
ebben a helyzetben ne legyünk politikusok
(másban se)
beszéljünk csak a lanyha dolgokról
a támogatásra rá nem szorulókról
(mint elszabott cipő szorul
rohad elképzelt lábamra lábunkra a költészet)
neveltünk ezen a képzavaron
mert mégis túl világos
mint ez a kis-alkohol tartalmú olcsó dobozos
és íze víz és szaga víz és fogása kellemetlen
mint hullaházak kilincse
egy forró augusztusi nap
szóval nyitogattuk mi is gondolataink tárházát
szórtuk a malátát
bódítottál engem
én téged ő minket te őt
mert néha be kell dőlni (vécére?) egymásnak valakinek
mert mi a nyavalyát csinálnánk még ezen
a már felhipózni sem érdemes életkövezeten
legalább elfeküdni rajta
süttetni magunkat az energiatakarékos izzóval
barangolni idegen tájakon
(mind olcsóbb kocsmák asztalai közt)
mosolyogni egymásra
kortyokban nyelni a félreértést
és kiköhögni a cigányútra tévedt szövegeket
amit az asztalra hánytunk –
poharak mindennapi alátétét
hát hol van Hölderlin Rilke Baudelaire
hol a lányos mosolyú és seggű Rimbaud
hol az a mocskos perverz Verlaine
édes zenéje meddig halkul még
hol van Villon Sir Percy Bysshe Shelley
hol az a Don Juan
kinek már nevét is elfeledtem
hol Attila József János Pilinszky
idegen tagokba szakadva szakadtak
és akkor egy újabb rendeléssel törted meg a sort
(sört)
kurjantottad el magad barátom Sándor
ily tudatlanul nem róttuk fel magunkat
e fej-fasor végére az írószövegség Deák éttermében*